

nº 94 febrer 09 - donatiu 1,50 euros

Editorial	pàg 3	Sobre les vagues britàniques: 1. La UE contra els convenis col·lectius. 2. Aquest no és el camí	pàg 5 y 16
Pàgines centrals : Vaga general	pàg 10-11	Repressió:	
Política	pàg 4-7	Absolució companys/es de LI	
Euskadi: eleccions amb il·legalització		Absolució i nou judici a David de la Fornal	pàg 15-20
Caiguda pensions privades		Internacional:	
La barra de la banca		França, Palestina, Veneçuela	
Sindical:	pàg 8-9 i 12-14	Suplement: A 50 anys de la revolució cubana	
EROs a Ficosa, Esteban Ikeda, ensenyament públic de Catalunya. Acomiadament a Damm			

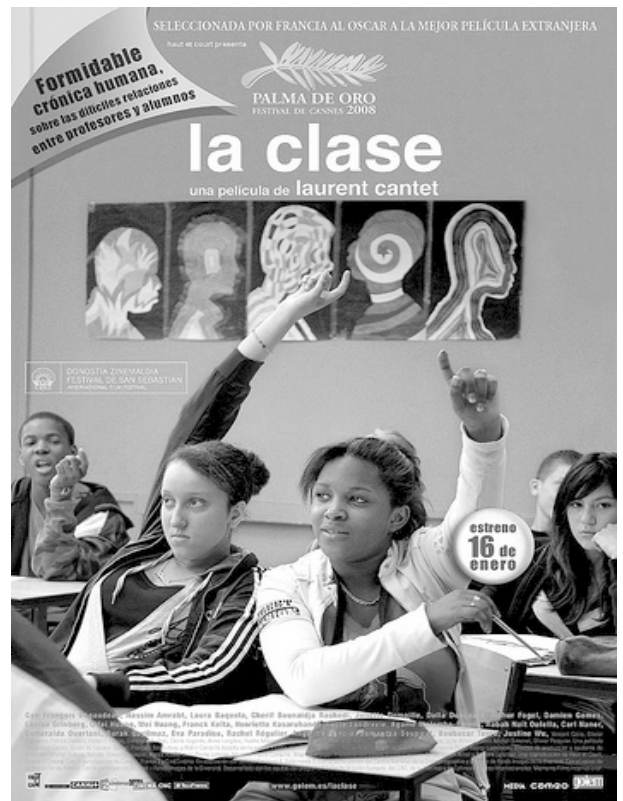
LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

La classe (Entre les murs), del director francès Laurent Cantet.

Un professor d'educació secundària, anomenat François Bégaudeau, va escriure un llibre sobre la seva experiència docent: en l'original francès s'anomena Entre les murs (publicat per l'editorial Gallimard), en castellà i català s'anomena La classe (publicat per El Aleph Editores i per Empúries respectivament). Fins aquí res massa destacable, també el professorat català i espanyol ha escrit llibres i novel·les al respecte, com ara Toni Sala, autor de Petita història d'un professor de secundària (edicions 62) o José Sánchez Tortosa, autor de El profesor en la trinchera (editat per La Esfera de los Libros).

Però a França hi tenen tirada a convertir en pel·lícula el tema educatiu, per dir-ho d'alguna manera. I ho fan amb força correcció: en aquest mateix espai vam recomanar en el seu moment les magnífiques "Hoy empieza todo" de Tavernier, i també "Ser i tener" de Philibert.

La classe és un nou exemple d'aquest cinema francès. Molt ben valorada per la crítica en general la pel·lícula ha guanyat la Palma d'Or del festival de Cannes (feia 21 anys que cap film francès s'emportava aquest premi); entre les valoracions podem llegir que es tracta d'un fals documental: de fet, excepte un, tots els alumnes que apareixen són alumnes reals d'un institut de les rodalies de París, i el professor protagonista –François Marin– és el mateix autor del llibre, François Bégaudeau, que s'autointerpreta; també s'interpreten a si mateixos els pares i els professors que apareixen.

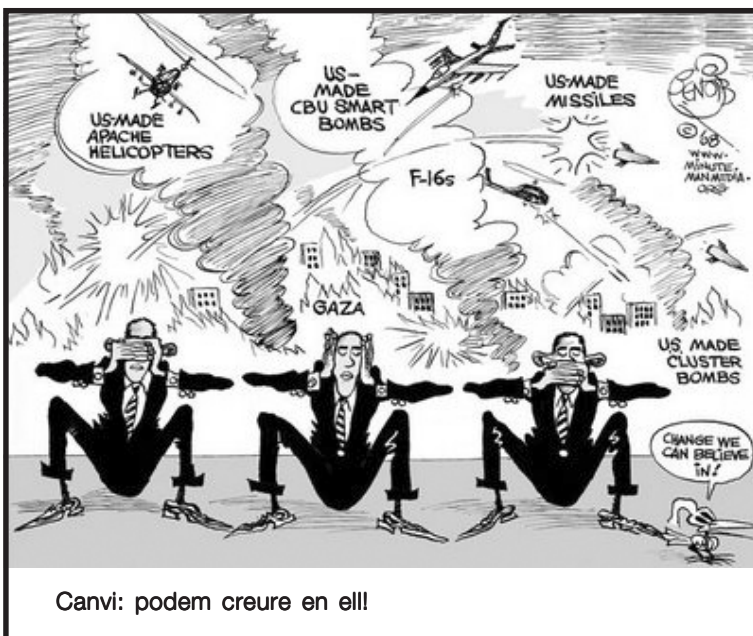

Què mostra aquest quasi documental? Doncs un any escolar dins una aula de llengua francesa, una classe composta per adolescents d'origens diversos que conviuen amb el seu professor, una història on el que importa són els diàlegs que reflecteixen la realitat de l'educació avui, i per tant són el mirall de la problemàtica de la societat d'ara mateix.

Com va escriure Belen Altuna al diari El País: "Tots no som professors, però tots som o hem sigut alumnes", així que els que sou professors no descobrireu res que no us resulti familiar, però a la resta el film us enganxarà al seient i us mostrarà un món més dur del que penseu: entrareu dins els murs (immillorable títol del llibre i de la pel·lícula en francès) del sistema educatiu i seureu en primera línia per escoltar la batalla dialèctica entre el professor de llengua i els seus alumnes que no entenen perquè els ha d'explicar el present de subjuntiu si ells no l'usen quan parlen (per posar un exemple). Una batalla dialèctica continua, amb encerts i errors, una batalla que sembla que no guanya ningú. Una batalla inútil?

Atrapats dins aquests murs veiem un món complex difícil de gestionar, i intuïm a fora una societat violenta i estúpida.

Ens va encantar.

Canvi: podem creure en ell

Vaga general

El 29 de gener una mobilització generalitzada recorria França i, en més de dues-centes manifestacions, 2 milions de treballadors/es van rebutjar la política del govern, que lliura enormes sumes a la banca i les empreses i deixa de banda els i les treballadores. **La situació a l'Estat espanyol és molt més greu que la que sacseja França**, amb una taxa d'atur del 14% (pel 9% al país veí), però encara pitjor és la dinàmica de creixement de l'atur, que va fer 200.000 aturats/des més només el gener, amb 3'3 milions.

Però el dia abans de la vaga francesa, Zapatero es va reunir en secret a la Moncloa amb Cándido Méndez (UGT) i Ignacio Fernández Toxo (CCOO). Es tractava d'obtenir garanties que aquí no hi haurà una vaga general. Toxo el va tranquil·litzar públicament: "aquí la vaga general no cal perquè no s'estan perdent drets històrics dels treballadors", i va completar: el president Zapatero "s'ha compromès" que no hi haurà retrocessos malgrat les pressions de la patronal.

El mateix dia de la vaga francesa Celestino Corbacho va convocar a la seu del seu Ministeri els líders de CCOO i UGT, i els secretaris generals de GEOE i Cepime, en el marc de la Comissió de Diàleg Social. A la sortida de la reunió el ministre afirmava que a l'Estat espanyol no hi ha un "clima social" que faci tèmer les prediccions de "dràstics conflictes socials" de la cimera de Davos.

Pel dirigent de CCOO no estan amenaçats els drets dels i les treballadores, però... la feina no és el principal dret d'un/a treballador/a? **La venda del sindicalisme oficial al Govern és escandalosa. Les pantomimes de "Diàleg Social" són la cobertura amb què amaguen aquesta realitat.** Però què s'avança en aquestes reunions? La patronal, encoratjada per la situació i la paràlisi sindical, exigeix

en aquest marc l'acomiadament barat, i el gran triomf sindical –al costat del Govern– és que de moment no hi ha abaratiment dels acomiadaments.

La falta de cap referència de confluència i mobilització general per part de CCOO i UGT atomitza cada conflicte empresa per empresa, provoca un desgast molt alt amb poca incidència social i política i la majoria de les vegades acaba amb l'aplicació del pla patronal d'acomiadaments. Si cal, al final l'Administració acaba aprovant l'expedient, sense que els grans sindicats demanin explicacions polítiques a aquests governs "d'esquerres" amb els quals mantenen tan bones relacions.

La política de les direccions sindicals és criminal per als i les treballadores. Cada nova fàbrica que es tanca és una mica més de misèria (...) S'ha de tallar en sec aquesta sagnia, s'ha d'imposar un gir radical de la política del Govern...

Per tot això cal construir un moviment que parteixi del sindicalisme combatiu per imposar a les direccions sindicals una vaga general.

Aquests dies hem vist sectors de la patronal unir-se i organitzar-se per anar a demanar al govern un tracte d'igualtat amb la banca i la gran empresa, per emportar-se, també, un tros del pastís dels diners públics. I veurem nous sectors que aviat prendran la direcció de la Moncloa, la direcció que impedeixen prendre a la majoria social que som els i les treballadores. Qui es creu que el Govern no emprendre una retallada generalitzada de serveis socials amb un Tresor de l'Estat que es buida a marxes forçades?

La política de les direccions sindicals és criminal per als i les treballadores. Cada nova fàbrica que es tanca és una mica més de misèria no només per als i les noves aturades sinó per al futur. **S'ha de tallar en sec aquesta sagnia, s'ha d'imposar un gir radical de la política del Govern;** cal intervenir la banca, nacionalitzant-la per posar els enormes recursos de què disposa al servei de les famílies i la producció. S'ha d'exigir que es reparteixi la feina per llei entre les mans disponibles sense que es perdi poder adquisitiu; s'ha d'exigir que es nacionalitzin les empreses que amenacen amb acomiadaments o pèrdues de poder adquisitiu dels salaris per posar-les sota control dels treballadors/es; s'ha d'exigir un pla d'obra pública amb ocupació pública i digna per

donar feina als treballadors/es de la construcció. **Per tot això cal construir un moviment que parteixi del sindicalisme combatiu per imposar a les direccions sindicals una vaga general.**

17 de febrer de 2009

LI

Eleccions a Euskadi

L'Estat expulsa l'esquerra abertzale del Parlament basc

Lieberman s'inspira en Zapatero

Des de l'entrada en vigor de la Llei de partits han estat il·legalitzades 600 candidatures, partits polítics i plataformes electorals basques. I a cada noves eleccions amb llistes prohibides quasi sense oposició correm el perill d'integrar-ho com si fos un component normal més del joc electoral. I no ho és, ni tan sols en el marc de la democràcia burgesa. Per no oblidar que la Llei de partits i cadascuna de les seves aplicacions són una aberració democràtica és útil no perdre la perspectiva internacional. No parlo de l'informe del relator de l'ONU plantejant «dubtes» sobre la Llei de partits, ni dels tímids comentaris de la sempre exasperantment tímida Amnistia Internacional. Sinó d'això: «No poden tenir lloc a les institucions els que no condemnen la violència», Avigdor Lieberman, Haifa, míting de cloenda de campanya del partit de l'extrema dreta sionista Yisrael Beitenu. De tant cínic, es fa difícil de creure que Lieberman gosi exigir que es «condemni la violència» –palestina, per descomptat- en una campanya que s'ha construït sobre més de 1.300 morts palestines. Només pot explicar-se en el marc d'aquell tòpic sionista tan gastat que «Israel és l'única democràcia de l'Orient Mitjà» que repeteixen com un mantra del tot independent de la realitat.

Però, per mala sort de Zapatero, la frase de Lieberman continua, citant-lo, «com ha fet Zapatero amb Batasuna». I no es va quedar aquí, el feixista moldau va explicar que la Llei de partits l'havia inspirat per fer la seva proposta estrella de «Llei de lleialtat», obertament racista, que pretén prendre la nacionalitat als «àrabs israelians» –així s'anomenen eufemísticament a fi de seguir negant l'existència del poble palestí els i les palestines que els sionistes no van aconseguir expulsar en la neteja ètnica de l'any 48 i que, a

diferència dels dels Territoris Ocupats, avui tenen nacionalitat israeliana, cosa que, per cert, no impedeix que siguin ciutadans/es de segona.

Lieberman ha arribat a dedicar un article a analitzar l'aplicació que Zapatero i el poder judicial espanyol han fet de la Llei de partits i a posar-la de model al Tribunal Suprem d'Israel, que va anul·lar la il·legalització de les llistes palestines que havia acordat la Comissió Electoral Central per a les darreres eleccions.

Les il·legalitzacions de D3M i Askatasuna

Lieberman té raó, al molt democràtic Estat espanyol aquestes coses no passen i les candidatures es prohibeixen fins al final. El guió de la farsa ja el sabíem d'abans. Mentre la fiscalia i l'advocacia de l'Estat, per ordre del Govern de Zapatero, preparaven els arguments al Suprem per il·legalitzar les llistes en aplicació de la Llei de Partits, el caçador Garzón utilitzava la via penal per fer detenir 13 militants, representants electorals o candidats/es d'Askatasuna i Democrazia Hiru Milioi (D3M) i, així, fornida d'arguments el Suprem alhora

que es convertia en el pla B del l'Estat. Aquesta vegada Garzón va donar temps al Suprem per fer les il·legalitzacions abans de reblar el clau suspenent les activitats de totes dues formacions polítiques, cosa que facilitarà encara més la repressió de les esperables protestes. Del tot espectacularment, al llindar de la mitjana nit, un minut abans de l'inici de la campanya electoral a Euskadi, el Tribunal Constitucional va confirmar la prohibició de totes dues candidatures. Com deia l'editorial de Gara: «el TC ha penjat el primer el cartell.»

En el cas de D3M –la cara bruta, segons el fiscal general Conde Pumpido- l'aplicació de la Llei de partits no només prohibeix l'expressió dels i les seves votants potencials i deslegitima les 18.000 persones que, una per una, han avalat la candidatura, sinó que deixa sense drets polítics persones individuals, ja que la impugnació es basa en el fet que persones candidates havien estat militants de partits il·legalitzats. En el cas d'Askatasuna –la cara neta de Pumpido- en què no s'ha pogut establir per a cap dels i les integrants de les candidatures cap vinculació amb altres partits de l'esquerra abertzale, les forces i cossos de seguretat van aconseguir arguments de tant de pes com ara que alguns dels/les candidates havien signat com a avaladores de la candidatura de D3M –cosa que segons el Suprem és inconcebible... tant com que càrrecs públics del PSC, ERC o ICV-EUiA avalessin la candidatura de la qual LI formava part en les darreres eleccions al Parlament Europeu, per exemple, per poder complir els requisits legals per presentar-la-; que haguessin participat en manifestacions –legals- de l'esquerra abertzale; que haguessin visitat presos/es polítics/ques; o una conversa privada comentant el panorama electoral d'algú amb una informació tan privilegiada com un pres amb les comunicacions intervingudes.

El Parlament, vetat per a l'esquerra abertzale

Per primera vegada des de la fi del franquisme al Parlament de la Comunitat Autònoma Basca hi faltaran els representants de l'esquerra abertzale, que sempre ha obtingut entre el 10 i el 20% dels vots i, per tant, l'opció política d'una part molt important de la societat basca. Un dels interrogants és fins a quin punt l'esquerra abertzale, cada vegada més afeblida per la repressió, serà capaç de respondre-hi. Al marge de la bomba sense ferits però amb estralls d'ETA davant de la seu d'una de les constructores de la línia del tren d'alta velocitat (la Y basca) i de mobilitzacions locals, hi ha convocada una mobilització nacional a Bilbo pel 14 de febrer i, primer LAB i després D3M, han fet una crida a votar amb paperetes de les candidatures prohibides l'1 de març. Així intentaran quantificar amb vots nuls la fidelitat del seu electorat però, alhora, perdran l'oportunitat de posar en qüestió un sistema electoral, tan manifestament antidemocràtic que els ha il·legalitzat, mitjançant un boicot organitzat.

Ben segur que l'estratègia de l'esquerra abertzale farà que els partits no adscrits al nacionalisme espanyol s'afanyin a intentar recollir vots abertzales que, al cap i a la fi, acabaran expressant-se de forma individual i secreta. Ibarretxe ja va intentar-ho encetant la precampanya electoral demanant que no s'apliqués la doctrina Botin –que, d'altra banda, la justícia espanyola aplica o no a conveniència- i que arribés fins al final el judici –també contra el candidat Patxi López- per haver-se entrevistat amb Otegi. Ara agita el fantasma de l'enquesta del CIS segons la qual PP i PSE-PSOE podrien arribar a la majoria absoluta i, per tant, a formar govern -una alternativa que, per cert, sembla descartada des de que el molt espanyolista Redondo Terreros va caure en desgràcia. Així les coses un PNB més que dividit es mou entre intentar reeditar un tripartit –potser un quadripartit amb Aralar- que ja no podrà comptar amb suports externs providencials de l'esquerra abertzale i la proposta, molt estimada per Urkullu, de donar continuïtat al pacte per aprovar els Pressupostos Generals de l'Estat de Zapatero, tornant a l'època Ardanza amb una coalició PNB-PSE –amb, o no, altres convidats.

Tralla

Notes

¹ Lieberman Compares Madrid's Treatment of Political Parties that Support Terrorism With Jerusalem's
<http://beytenu.org./119/2803/article.html>

La privatització dels espais públics: atac a la llibertat d'expressió a l'estació de RENFE-ADIF de Girona

Absolució!

Un company i una companya de Lluita Internacionalista (LI) a Girona, Miquel Blanch i Sílvia Rispau, han estat absolts de la denúncia feta per un guàrdia de seguretat de l'empresa EULEN, que ADIF té contractada a l'estació de RENFE de Girona, per haver repartit un full explicatiu del programa de LI durant la campanya electoral de les eleccions al parlament de l'Estat espanyol del març de l'any passat.

El dia 10 de febrer, dia del judici, davant dels jutjats de Girona es van concentrar organitzacions polítiques i sindicals, entitats, companys/es... per donar-los suport. L'advocat Benet Salellas va dur la defensa.

Els fets

El dia 4 de març de 2008 el company i la companya de Lluita Internacionalista estaven repartint material electoral quan el servei de Seguretat d'EULEN se'ls va dirigir de manera violenta, recriminant-los i intentant prendre'ls els fulls per la força; després van intentar retenir-los. Avisats per l'empresa, els Mossos van aparèixer per l'estació. L'advocat de LI va dirigir-se a la cap d'estació d'ADIF per reclamar-li una explicació de la reacció violenta del servei de seguretat per presentar denúncia per aquest comportament. Ella va demanar que donéssim per tancat l'incident, i des de LI no vam presentar denúncia. Amb quina sorpresa, doncs, vam rebre la notificació judicial que l'empresa de seguretat era qui havia denunciat els nostres companys/es!

El problema de fons no és només la limitació a la llibertat d'expressió, particularment a les formacions polítiques amb un projecte revolucionari, ni els mètodes repressius que cada cop més empren les companyies de seguretat privades, sinó el fet que els espais públics viuen un procés permanent de privatització que es gira contra els nostres drets, també els democràtics.

Des de LI denunciem que la política de privatització dels serveis públics, en aquest cas de RENFE, ha fet que espais que són de tots i totes es regeixin com a espais privats.

CCOO i UGT hi participen:

Les pensions privades cauen amb la borsa

Les pensions privades que, pel discurs dominant a l'Estat espanyol, havien de ser les complementàries respecte les pensions públiques, estan fallant arreu del món. Les pensions públiques, de les quals els «experts» dels bancs predeien el col·lapse, no. L'esquema de les pensions públiques als Estats capitalistes occidentals és que els i les treballadores actives joves actuals paguen les pensions dels i les treballadores jubilades actuals, o sigui, son públiques, col·lectives i solidàries. L'esquema de les pensions privades és que, a més de descomptes en els impostos (1), els diners van al sistema financer internacional (aquest mateix que cau) on haurien de créixer pels interessos de la compra d'accions (part de la propietat) i bons (deute) d'empreses i administracions, o sigui és privat, individual i subjecte a l'atzar de l'especulació en el sistema financer. Ja el 2003 (2), les empreses Thyssen Krupp, Arcelor, Michelin, Deutsche Post, GKN Holdings, Linde, Pilkington, Portugal Telecom, Rolls Royce, TPG, General Motors, Ford, SBC, Boeing i IBM, estaven incomplint els seus compromisos de pensions privades. Hi ha hagut casos en els quals la fallida de l'empresa ha significat la desaparició dels diners. Des de fa anys es va traslladar el risc financer des de les empreses als i les treballadores. Com a resultat d'això, amb la caiguda de les borses mundials, els plans de pensions (i les futures pensions) s'han desplomat una mitjana del 20% en els països de l'OCDE (els anomenats occidentals) arribant en molts casos al 40% de pèrdues.

I continuen perdent. Aquestes pèrdues, de forma molt atomitzada són el que està passant a l'Estat espanyol amb els i les treballadores o classes mitjanes que van destinar

estalvis als plans privats de pensions. Als EUA o Gran Bretanya, on aquestes pensions privades estan molt més esteses (en proporció directa a la mida dels seus sistemes financers), la pèrdua de les pensions s'afegeix als acomiadaments i als embargaments, configurant un tobogan des de la classe obrera cap a la indigència. La bombolla immobiliària, que ofería la il·lusió que el pis es podia convertir en el pla de pensions, venent-lo o fent una hi-

poteca inversa, en esclatar allunya aquesta possibilitat amb la desaparició de les hipoteques, les vendes i la reducció dels preus. A l'Estat espanyol, a les zones urbanes, les residències privades per persones grans costen com a mínim 2.000 euros mensuals, quasi no hi ha places públiques, i les pensions mitjanes són baixes. Veiem doncs que la pensió real és la suma d'uns quants factors: la quantia de la pensió pública, els preus assequibles dels productes i serveis bàsics, la sanitat pública i de les residències públiques i gratuïtes per a persones grans i/o físicament dependents.

Se suposa que els diners aportats mensualment o anual a les pensions privades es col·loquen en inversions, la millor o pitjor fortuna de les quals depèn de l'augment o la disminució del capital (a part de la inflació, que l'erosiona). Aquestes

inversions acaben essent papers. O es tracta d'accions (renda variable) –una petita part de la propietat d'una empresa el valor de la qual canvia diàriament– o es tracta de bons (renda fixa) –una part del deute d'una empresa o administració, amb la qual cosa hom es fa creditor/a de l'empresa. En el cas dels bons, l'empresa o administració sol pagar, tret que tingui problemes de liquiditat o es trobi en concurs de creditors (suspensió de pagaments) o fallida, coses cada vegada més freqüents

(3). Com es comprèn, deixar al mercat la possibilitat i les dimensions de les pensions és molt imprudent, a part que engreixa el sistema financer parasitari. A la pràctica han servit per estafar els i les treballadores i perquè els directius puguin superar les pensions màximes de la Seguretat Social.

Durant anys, els bancs i caixes espanyoles (i occidentals) han predit una vegada i una altra el col·lapse de les pensions públiques, amb l'argument que d'aquí 20 anys -a l'Estat espanyol- s'hauria de destinar el 16% del PIB (el valor dels béns i serveis produïts en un estat en un any), una cosa inassolible. El que passa és que en el que se sol anomenar occident ara mateix s'empra el 15% del PIB en la primera fase del rescat bancari, entre ajudes i avals, en el que sens dubte és un cop d'estat del sistema financer. Aquestes operacions ja han dut Islàndia a una situació de pràctica fallida de l'estat. Aquestes immenses transferències de diner públic al sector privat Sí que són una amenaça als serveis i pensions públiques.

Un exemple de pla de pensions és el de l'Administració General de l'Estat, gestionat per l'empresa Gestión de Previsión y Pensiones (70% BBVA, 15% UGT i 15% CC.OO). Aquest fons ha acumulat en 6 mesos 31.06.08 euros en pèrdues, **el 5,88**

% , (des del començament del pla el 2004 acumula un suposat benefici del 2,08 %, però en el mateix període l'IPC va augmentar el 18,6 %). En un trimestre -el segon trimestre de 2008- el pla suposa uns ingressos de 69.518 euros per al BBVA, com a dipositari, i de 236.705 per CCOO, UGT i el mateix BBVA, com a gestores. Per un any aquests ingressos han de multiplicar-se per quatre. Com veiem, els plans de pensions no van malament a tothom. Aquest en particular afecta 5 5 5 . 0 0 0 treballadors/es, als quals se'ls descompta de manera obligatòria el 0,5% dels salaris (30 euros per cada 6.000 euros de salari). Aquest pla destina el 70% dels diners a renda fixa i el 30% a renda variable.

Victor Messeguer

Notes

1. Link abreujat <http://linko.es/wdy>
<http://www.elblogsalmon.com/productos-financieros/planes-de-pensiones-para-todos>
2. Link abreujat <http://linko.es/wdh>
<http://www.rebellion.org/hemeroteca/economia/030509pensiones.htm>
3. Link abreujat <http://linko.es/wd8>
<http://www.rebellion.org/noticia.php?id=80461>

La barra de la banca

Rescatar els bancs o els treballadors/es?

La banca va rebre el 2008 la quantitat de 196.846 milions d'euros de diners públics i, amb el que se li promet per aquests mesos inicials de 2009, arriba als 250.000 milions, és a dir, entre el 20 i el 25% del PIB. Cal pensar que es demana que la despesa en educació arribi al 6% del PIB i estem a poc més del 4%. Per donar una xifra alta de referència, aquests diners repartits entre tots/es els habitants de l'Estat espanyol (una mica més de 46 milions) suposa que el Govern ha lliurat a la banca entre 4.000 i 5.000 euros per persona. És a dir, per una família mitjana amb dos fills/es, entre 16.000 i 20.000 euros!

Però això no és tot, la banca ha exigit a més que la compra d'actius «de dubtós cobrament» no es fes pública per no deteriorar la imatge del banc o caixa. I, a més, la banca ha seguit especulant. El banc més gran, el Santander, no ha perdut l'ocasió per fer bons negocis, comprant bancs arruïnats: els bancs britànics Bradford&Bingley (773 milions euros) i Alliance&Leicester (1574 milions euros) i el nord-americà Sovereign (1400 milions d'euros). I, tot i havent agafat diners públics, no han tingut cap vergonya de vantar-se d'haver tancat l'exercici amb gairebé 9.000 milions d'euros de benefici. Tenen tanta barra que el Santander compensarà els clients rics que van ser estafats per Madoff. Quin detall per a les seves amistats de la jet!

Davant de tanta demostració d'ostentació, Zapatero es va veure obligat a dir-los que guardessin les formes, que no és hora de presumir de beneficis i que facilitessin els recursos que els havia lliurat l'Estat a famílies i empreses. Però la patronal està llançada i no es mossega la llengua, abans fins i tot de la reunió amb el president del Govern, el seu president, Miguel Martín, va assegurar que la culpa de la crisi la tenen les famílies i les empreses, que sort en tenim d'ells! I que és normal que segueixin fent beneficis. També assegura que hi ha un excés d'endeutament i que ampliar el crèdit sense garanties és una irresponsabilitat.

I quina és la resposta a tanta provocació? Zapatero no respon a l'altivesa de la banca, i surt de la reunió assegurant-los més

diners, mentre la banca diu que no té cap motiu per modificar la seva política de «prudència», i prudència, segons ells, és deixar els crèdits d'habitatge, per exemple, a euríbor + 3, quan abans de la crisi es pagaven a euríbor més 0'25 o 0'50, és a dir, ampliar el seu marge de benefici aprofitant-se de la crisi. El PSOE al govern està lliurat en cos i ànima a la gran patronal, encara que necessiti a cada elecció el vot obrer i popular per arribar a la Moncloa.

Però en una cosa té raó el president de l'Associació Espanyola de la Banca, i és quan afirma que hi ha massa endeutament de les famílies. Realment el problema per la gran majoria de la gent no és que se'ls obrin noves línies de crèdit, sinó que s'ajudi a millorar el seu poder adquisitiu per mantenir el consum i pagar els crèdits anteriors. Això és defensar el poder adquisitiu dels i les que ara tenen feina, i generar llocs de treball pels que estan a l'atur. Però a aquesta situació real el Govern no hi respon amb els 250.000 milions que ha lliurat a la banca, i que contrasten, per exemple, amb els «misèrables» 8.000 milions lliurats per a tots els ajuntaments per fer obra pública que generi ocupació.

S'ha de defensar el poder adquisitiu dels i les treballadores, impedir el tancament d'empreses i l'augment de l'atur i crear ocupació pública i digna.

Ja n'hi ha prou de lliurar els diners de tothom a la banca i les grans empreses, això és un atracament. Ja n'hi ha prou de permetre que la banca faci negoci amb la crisi. No es pot deixar la banca -de la qual depenen tants habitatges i empreses- en mans d'aquests especuladors. És imprescindible nacionalitzar la banca sense indemnitzar els titulars de les seves accions, garantint els dipòsits dels i les treballadores i les classes populars, per posar els enormes recursos que tenen al servei de la població i l'economia productiva.

Carlos López

Metall: ERE i acomiadament a FICOSA

«Demostrarem que estem disposats a lluitar pels nostres drets»

Coincidint amb l'inici de l'ERO temporal de FICOSA Rubí, el desembre l'empresa va acomiadar el secretari del Comitè d'Empresa, José Àngel Luque Priego. És un exemple clar de persecució sindical al cap visible d'un comitè amb majoria de CGT, caracteritzat per la seva coherència a l'hora de defensar els drets dels i les treballadores, que una vegada més es va manifestar en el seu rebuig a firmar l'ERO.

Entrevistem a Jose Luque.

Lluita Internacionalista- Com va ser l'acomiadament?

Jose Luque.- El més fort va ser la provocació del senyor Esteve, el nou cap de planta, perquè a mesura que el director de recursos humans em llegia la carta, aquest senyor em buscava la cara i amb provocació somreia d'orella a orella, esplaïant-se en la seva actitud provocadora. Potser buscava una actitud meua que tanqués l'acomiadament sense possibilitat de defensar-me als tribunals de justícia. Esperaven, com a resposta a les cares i rialles enverinades, una resposta meua amb insults o potser fins i tot un possible intent d'agressivitat cap a algun d'ells. Jo vaig controlar-ho en tot moment i, simplement, i en presència de companys del comitè, em vaig limitar a pair-ho i a sol·licitar quin era el motiu de l'acomiadament. Vaig reaccionar com es mereix la plantilla, amb dignitat i fent el correcte en un moment de màxima tensió per tothom.

LI- Esteu amb un ERO temporal i sota l'amenaça de la desaparició de 140 llocs de treball.

JL.- Sí, en aquest moment tenim un ERO temporal de 45 dies com a màxim per cada treballador, durant un període que està comprès entre el 17 de desembre i el 32 de març. L'amenaça de perdre 140 llocs de treball, va llançar-la l'empresa

directament a la premsa, en plena negociació de l'ERO, com un agreujant repressiu més a tot el procés. Una cosa que crea una angoixa constant en els companys de feina.

LI - Explica'ns la situació de l'empresa.

JL.- És complicat, en el moment que s'està vivint en general. És cert que hi ha baixades en vendes però ni de bon tros el que ens volen fer creure. Malgrat tot, nosaltres sempre hem estat partidaris de buscar alternatives de futur que garanteixin els llocs de treball, però l'actitud de l'empresa és penosa. Són creguts i prepotents, tant que no saben ni organitzar ni aplicar millores de futur, només pensen amb la calculadora, acomiadar és el més rendible, i de vegades no és així.

LI -Tu vas impulsar en el seu moment l'organització del nou comitè, que va guanyar-se la confiança dels i les treballadores i, tots aquests anys, ha defensat els seus drets. Com va ser el procés?

JL.- Efectivament després d'anys de lluita al sindicat anterior, vàiem com el poder de la multinacional no només paralitzava les actuacions de la inspecció de treball davant de les nostres denúncies d'abús de poder i repressió de comandaments cap a treballadors, sinó que també arribava a l'alta cúpula sindical de CCOO i, des d'allà, se m'intentava paraitzar en les accions, sempre legítimes, que intentava emprendre dins de la companyia i amb el suport dels meus companys. Fins que un dia vaig començar la meua afiliació a un sindicat més lliure i comprensiu davant de les barbaritats dels empresaris, algú que estigués allà per ajudar quan es necessita i que no es dediqui a posar fre a les lluites dels drets dels obrers.

Liderant l'impensable, una candidatura nova i amb molta gent amb

ganes de canvi, a uns quants mesos vista de les eleccions vam aconseguir una majoria absoluta que m'omple de l'orgull d'haver fet una bona feina juntament amb tots els meus companys de lluita. Tinc algunes fotos d'aquest dia i era terrible com els altres sindicats patien i es portaven les mans a la cap, cada vegada que CGT treia un i un altre vot més. A mesura que el recompte s'acabava veien perillar la seva bona vida. Els temps que venien eren temps de gent lliure que lluitaria perquè es respectessin els drets i les igualtats. No ho oblidaré mai.

LI- Com penseu actuar davant de l'acomiadament?

JL.- Amb lluita enèrgica, de moment he de reconèixer que la meua família ho està passant malament, i són diversos els fronts contra els que lluito. Tot és complicat i es fa molt difícil, però seguirem endavant i demostrarem amb diversos actes reivindicatius que, com sempre, estem disposats a lluitar pels nostres drets costi el que costi i esperant que es faci justícia quan sigui el judici. La CGT de Sabadell estava prenent una iniciativa de recaptar fons mentre duri aquest procés per poder ajudar-me en la càrrega de l'aliment, però, sincerament, de moment no ho necessito. Però el fet que m'ho hagin plantejat em fa sentir orgullós de les persones que m'envolten en aquest sindicat i fora, també s'estan recollint firmes de suport a l'empresa, contra l'acomiadament abusiu, estic pendent d'una reunió amb l'administració que espero que em pugui ajudar, i aviat es planteja una manifestació a Rubí, alguna cosa que sigui molt important i faci molt de soroll. No descartem res que pugui portar a reparar aquesta injustícia per part de l'empresa.

ERO contra l'ensenyament públic

La política educativa del Govern tripartit no deixa cap dubte. Ara apunta per segon cop (el primer ja va ser amb la sisena hora) a la línia de flotació de l'escola pública catalana. Han estat molts anys (des del franquisme) per reivindicar que una classe no és només atendre 60 minuts els alumnes sinó que, si es vol de qualitat, cal temps per preparar-la i fer treball en equip. Així vam passar de les 30 hores lectives de primària del franquisme (5 de gratuïtes i una de «permanències» que es cobrava a les famílies) sense cap hora de permanència al centre per coordinar; a les 23 hores lectives, 7 de coordinació i treball en equip i 7'5 de treball individual de preparació i correcció, que vam aconseguir fa un parell d'anys. A les escoles de persones adultes, després d'anys de lluita, les lectives són 20 h i, a secundària, 18.

Cap govern des de la transició va qüestionar aquesta demanda, encara que tots han fet el possible per frenar-la i, molt de mica en mica, s'han anat reconeixent les tasques de coordinació i el temps de preparació. Però ara arriba el tripartit «progressista i d'esquerres» amb el senyor Maragall, per explicar-nos que el que ha de fer un/a mestre/a o un/a professor/a de secundària és deixar-se de romanços i reunions i passar més hores lectives atenent els alumnes, que són les que compten. Al cap i a la fi si es vol qualitat —o excel·lència, com ell diu— ja tenim l'escola privada concertada. No cal gastar tant en la pública!

El 9 de gener el senyor Maragall va llançar l'ofensiva, sense esperar que s'aprovi la LEC per donar-li

encaix legal, i anuncia hores extres pel professorat funcionari: 4 lectives més a primària i 3 a secundària. En tots dos casos per cada sis professors/es o mestres que les agafin, un interí se'n va al carrer. Maragall avança que creu que pot aconseguir (amb l'ajut de les direccions) que la meitat del professorat ho accepti: la meitat dels 70.000 docents són 35.000 que, dividit entre sis, surt una reducció de quasi 6.000 professors/es. És a dir: augment del temps de treball, acomiadaments.... això és un ERO. Cal afegir en aquest sentit que la LEC preveu que el nou personal substituït no serà ja amb nomenaments administratius sinó amb contractació laboral, obrint el pas a la contractació d'ETT's per aquesta feina.

En Maragall vol —com fan alguns empresaris— aprofitar-se de la crisi i la pressió que exerceix sobre els i les treballadores i les famílies per imposar una retallada de plantilla. Ja no només parlem de deteriorar la qualitat de l'ensenyament, sinó que també és greu que

Per intentar evitar una resposta contundent amb mobilitzacions, Maragall llença focs d'artifici per distreure l'atenció i, si pot, provocar tensió entre famílies i professorat, com ara el debat sobre calendari.

La lluita per defensar l'ensenyament públic d'aquests atacs —que ni la dreta s'havia atrevit a fer— s'uneix amb la lluita per defensar tots i totes les companyes precàries que amb contractes d'interins/es o substitucions poden anar directament al carrer.

La nova situació és tan escandalosa que ha forçat una unitat —com a mínim en aquest punt— de tots els sindicats de l'ensenyament públic. La posició de CCOO i UGT es torna indefensable, perquè si alguna cosa havien presentat perquè passés el Pacte Nacional i la sisena era la reducció de la jornada lectiva de 25 a 23 hores, i ara la Conselleria la posa a 27! Quant de temps pot durar aquesta unitat i fins on pensen arribar per aturar les mesures i fer caure Maragall? Aquesta és la qüestió, si el professorat

veu els sindicats fermes i units —com va demostrar el 14 de febrer—, a n i r a n massivament a la lluita. Però un cop més el problema és que les qüestions decisives com la continuïtat de les lluites sempre queda en mans

de la mesa sindical, on es convoca i desconvoca, i no pas d'estructures de zones, més directes del professorat, per prendre les decisions. Aquesta és la tasca pendent.

Josep Lluís del Alcázar

l'administració també destrueixi ocupació en situacions de crisi. La resta de socis només es queixen de la inoportunitat d'aquestes mesures, ara que es discuteix la LEC, però segueixen aferrats a la butaca del Govern i no piulen gaire fort.

Consideracions sobre la crisi i un pla per una organització sindical de classe

Vaga general!

1.- Ens trobem davant d'una crisi global de sobreproducció com les viscudes el 29 o a principis dels 70. Aquestes crisis es produeixen perquè el capitalisme amb una mà impulsa el creixement continuat de la producció, mentre amb l'altra escanya el creixement dels salaris i la capacitat per comprar dels treballadors/es. Quan el desajustament és inevitable, aleshores cerca recursos crediticis per endarrerir la fallida, però aquesta arriba inevitablement per la incapacitat d'equilibrar la producció i la capacitat per comprar de la majoria. El capitalisme és el primer sistema de la història en què la crisi sorgeix com a conseqüència de l'abundància de la producció i no pas per l'escassetat. La contradicció és evident: hi ha moltes necessitats i hi ha producció, però la propietat privada d'aquesta impedeix que el circuit es tanqui.

2.- Els governs i les institucions financeres del capitalisme ens volen convèncer que la crisi és per un parell d'anys, que després ja es

recuperarà, amb la voluntat que els treballadors/es acceptin millor els acomiadaments tot esperant llocs de treball durant el termini en què cobren l'atur. Però d'aquestes crisis el capitalisme sempre n'ha sortit amb una destrucció massiva de forces productives (treballadors/es i maquinària/empreses), que permetin recuperar la taxa de benefici i iniciar un nou cicle d'acumulació. La crisi del 29 es va acabar «resolent» amb la II Guerra Mundial després de la llarga Depressió dels anys trenta. Obama ja parla de Roosevelt com a referent polític.

3.- Les mesures que ens proposen els governs i la patronal no resol cap dels problemes de fons de la crisi: volen acomiadar i empitjorar les condicions de vida dels i les treballadores (reducció de sous, augment de jornada, flexibilitat, més precarietat...), és a dir, reduir encara més la capacitat per comprar dels treballadors/es. El seu objectiu no és resoldre la crisi global, sinó mantenir els beneficis empresarials

i lluitar amb la competència pel pastís de mercat que quedi, encara que cada cop sigui més petit. La lògica empresarial a la qual el Govern dóna cobertura (política i acceptant els EROs) accelera encara més la crisi perquè continua minvant la capacitat per comprar. Al contrari, defensar íntegrament els salaris i el seu poder de compra i lluitar contra els acomiadaments són polítiques que, a més de justes, minimitzen la crisi capitalista.

4.- La nostra política sindical ha de partir de la lògica dels i les treballadores davant de la crisi, cal defensar la capacitat productiva. Les fàbriques acumulen riquesa que hem produït amb el nostre esforç, i les necessitats per atendre de la població encara estan molt lluny de ser ateses (i encara més si mirem cap a la resta del món). S'han de defensar amb intransigència els llocs de treball, el sou i les condicions laborals. Exigir a l'administració que no accepti els EROs, convertir cada ERO en una lluita social contra la política de desertificació industrial. Ells només cediran si temen que hi perdran més.

5.- Davant dels primers signes de resistència a les grans empreses, el Govern ha decidit –d'acord amb les multinacionals i amb ajuts econòmics – ajornar els acomiadaments a les grans empreses uns quants mesos per impedir que conflueixin en la lluita tots els sectors a la vegada. Efectivament la majoria de multinacionals (començant per l'automoció) han transformat els acomiadaments en EROs temporals. No renunciïn als acomiadaments però els deixen per d'aquí a uns mesos. Mentre això passa, el degoteig de tancaments de petites i mitjanes empreses és diari, pràcticament sense capacitat de resposta sindical. Sovint no és a les nostres mans aturar els expedients temporals, però de cap manera això pot significar ni la pau social (que deixaria la resta d'empreses aïllades) ni pensar que

tot està resolt de moment, perquè, amb la mateixa lògica, la patronal ja prepara els acomiadaments de l'endemà, amb l'argument afegit que ja ha esgotat totes les vies abans d'acomiar.

6.- Imposar la lògica dels treballadors/es no és possible sense accions fortes i massives. Aquest és el camí de la vaga general, però la vaga general ni pot ser una simple consigna de propaganda ni quelcom que, tot sol, resol màgicament la situació. D'una banda, la vaga general ha de ser una exigència que surti de les lluites i necessitats concretes dels treballadors/es, ha de construir-se, doncs, des de baix, més enllà de la necessària propaganda d'aquesta idea que cal fer com a sindicat. A més, la vaga general ha de servir no només per «protestar» sinó que ha de respondre a necessitats vitals que revertirien la crisi en favor dels treballadors/es, en aquest sentit la vaga general ha de tenir un programa d'exigències obreres davant de la crisi.

UNIFICAR LES LLUITES. CONSTRUIR LA VAGA GENERAL DES DE LA BASE.

La lluita ha de respondre a les necessitats més evidents: la lluita contra els expedients i els tancaments. Però amb la perspectiva de la mobilització general, la vaga general. No ens podem limitar a fer propaganda de la necessitat d'una vaga general cal, a més, construir-la des de baix. Com? Començant un procés de confluència de lluites. Cal que algun dels comitès d'empresa en els quals tenim presència les organitzacions sindicals de classe presenti una **resolució per la convocatòria d'una reunió a tots els comitès d'empresa de la comarca que**

tinguin EROs o en tinguin a la vista. Aquesta reunió hauria de tenir com a objectiu: 1) establir una coordinació regular entre comitès d'empresa; 2) impulsar una crida a la lluita conjunta de tota la comarca en defensa del futur; 3) fer arribar aquesta crida a tots els altres sectors de la població; 4) convocar una primera manifestació i fixar –si és possible– una jornada de vaga conjunta; 5) presentar a tots els municipis de la comarca la crida per tal que s'hi adhereixin i hi posin recursos concrets (locals, fotocopiadores per fulls...) al servei de la coordinació d'empreses en crisi; 6) exigir la convocatòria d'una vaga general. Òbviament, hem de fer una crida per aquesta tasca a la resta de sindicats. **Hem de discutir comarca per comarca, localitat per localitat, des de quina empresa comença el procés de crida a unificar les lluites.**

La realitat de l'acció sindical fa molt difícil aturar els acomiadaments des de les empreses petites, per la qual cosa **la responsabilitat la tenen les grans empreses** per donar un marc comú a la lluita de totes contra els acomiadaments.

És cert que a la construcció no hi tenim gaire presència i és dels sectors més castigats per la crisi. Actualment hi ha el pla dels 8.000 milions d'euros a distribuir per municipis i plans. Seria important recuperar l'experiència dels 70 de les assemblees d'aturats/des que exigien feina digna: plans de construcció d'equipaments socials i vivenda protegida; contractació pública directa amb salari dignes.

UNA VAGA GENERAL PER A QUÈ?

Algunes reivindicacions essencials per fer efectiu allò que la crisi la paguin ells (o els rics).

* La crisi arriba al sistema productiu perquè els bancs -entrapats amb els moviments especulatiu de la borsa i les *bombolles*- no fan arribar els recursos a famílies i empreses. Cal denunciar els diners que dona el Govern a la banca perquè «es porti bé» i que, a més, s'han demostrat ineficaces, cal exigir la **nacionalització de la banca** per

posar-la al servei de les famílies i la producció.

* L'atur creix i pel 2009 s'esperen 4 milions d'aturats/ades a l'Estat espanyol. Aquesta situació, a més d'un patiment enorme per la classe treballadora, comporta un agreujament de la crisi, cal emprar totes les mans disponibles i repartir la feina sense que això suposi cap pèrdua de sou. **Jornada de 35 hores setmanals amb sou íntegre, cap a l'escala mòbil d'hores de treball. Reducció del ventall salarial.** Salari mínim de 1200 euros que assegurí la satisfacció de les necessitats de tots els treballadors i treballadores.

* La patronal es justifica amb previsions futures o caigudes de vendes per presentar EROs amb acomiadaments i retallades de sous i «costos laborals». Aquestes mesures agreugen la crisi, s'ha d'exigir a les empreses que es mantinguin la producció i les condicions laborals, exigint o intervenint els preus –si cal– per retallar el marge de benefici empresarial i augmentar el consum.

Adequació de la producció a les necessitats col·lectives i individuals dels treballadors i treballadores, tenint en compte els condicionants ecològics i de matèries primeres.

Aturar la deslocalització d'empreses que se'n van a altres països a explotar treballadors/es amb menys drets laborals i socials.

Exigència a l'administració que rebutgi els EROs i nacionalitzi sota el control dels treballadors/es les empreses que es neguen a mantenir la plantilla i els sous.

* Per la petita i mitjana empresa, però també per la gran, la Llei concursal és el recurs per poder fer tancaments ràpids i sense resistències. L'amenaça que s'apliqui la Llei concursal és una espasa de Damocles sobre les lluites obreres de resistència, per tant s'ha d'exigir la **derogació de Llei concursal.**

* Un dels sectors més castigats per la crisi és la construcció. D'una banda cal exigir una **lleï que impedeixi el desnonament** per la impossibilitat de famílies de pagar el lloguer o els crèdits bancaris. De l'altra s'ha d'exigir un **pla de construcció i obra pública** amb centres escolars, sanitaris, transports públics... per absorbir l'atur de la construcció.

Esteban Ikeda. A l'ombra de l'ERO de Nissan

Tancament patronal i ocupació

Esteban Ikeda (Jonson Controls), proveïdor exclusiu de seients per a NISSAN, va anunciar el tancament, i que entra en el procés establert a la Llei concursal, a finals del mes de gener, abans que s'acabés l'ERO que afectava la plantilla des de l'any passat. Els i les treballadores es troben des d'aleshores fent tornos de vigilància tant a l'interior com a l'exterior de la fàbrica, i han fet diverses mobilitzacions en defensa dels seus llocs de treball i per posar la fàbrica en producció. Tot plegat està relacionat amb la crisi de NISSAN, que el govern acaba de subvencionar. Els i les treballadores s'han manifestat pels carrers del Prat de Llobregat, i s'han concentrat exigint solucions davant del Parlament de Catalunya. A continuació reproduïm el comunicat del sindicat CGT davant del tancament de l'empresa, que afecta 260 treballadors/es.

CGT ESTEBAN IKEDA: PROPOSEM UN PLA DE VIABILITAT PER MANTENIR L'OCUPACIÓ I EVITAR-NE EL TANCAMENT.

CGT, continuem la tancada a la fàbrica.

Des de CGT considerem que, atès que la continuïtat de la fàbrica de Nissan a Barcelona és un fet, ja que les administracions han assumit que faran tot el que la multinacional els ha demanat, fem la següent proposta perquè continuï l'activitat dels treballadors d'Esteban Ikeda, que fabriquen els seients per als diferents models dels cotxes Nissan, i frenar la destrucció de 260 ocupacions.

Les administracions sempre han apostat per injectar diners o donar moltes facilitats a les grans empreses amb l'argument que són les creadores d'ocupació i de riquesa. Aquesta teoria està molt lluny de la realitat, ja que les

empreses que no obtenen els beneficis que han previst o tenen pèrdues un any, immediatament s'obliden de tots els guanys obtinguts en anys anteriors i fan xantatge als organismes públics sota l'amenaça del tancament o de la deslocalització, sempre amb la finalitat d'obtenir més diners públics o unes condicions de producció que els tornin a una situació de grans beneficis, que sol ser a costa de precaritzar els llocs de treball.

CGT d'Esteban Ikeda considerem que qui està més interessat a mantenir l'ocupació som els treballadors, el nostre interès no és obtenir grans beneficis, sinó tenir unes condicions de treball i un salari dignes, per tant proposem a les administracions que la seva política per mantenir l'ocupació sigui la de donar suport que els treballadors puguin continuar la producció de forma autogestionària.

Des de CGT d'Esteban Ikeda promovem una reunió entre els treballadors, la Generalitat i Nissan (empresa a la qual va a parar tota la producció), per reconduir l'activitat laboral sota el control dels treballadors, ja que a la situació actual de pèrdues del darrer any s'hi ha arribat no només per la baixada de vendes de cotxes sinó també per una mala gestió empresarial.

Per la CGT els interessos dels treballadors i de l'administració han de ser mantenir l'ocupació i aplicar l'article 35 de la Constitució, que a l'apartat 1, diu: «Tots els espanyols tenen el deure treballar i el dret al treball...», i de l'article 129 que, a l'apartat 2, diu: «... També establiran els mitjans que facilitin l'accés dels treballadors a la propietat dels mitjans de producció». Cal aplicar solucions que fins ara no s'han plantejat, per com de difícils pot ser per alguns, entendre que una fàbrica sigui gestionada pels treballadors sense tenir cap empresari.

26 gener 2009
Secció Sindical de CGT
d'Esteban Ikeda.

No només al metall.

Acomiadament a Cerveses

DAMM

Els i les treballadores de DAMM del Prat de Llobregat continuen secundant majoritàriament les accions previstes al calendari de mobilitzacions (vegeu el LI93). Han fet una aturada d'una hora, que també ha recolzat la planta de Santa Coloma –en procés de tancament–, així com una concentració davant del Palau de la Generalitat, una manifestació des de la Sagrada Família fins a la seu central de DAMM a Barcelona, i diverses assemblees. Paral·lelament ha començat una campanya de recollida de signatures i es demana que s'enviïn comunicats de suport als i les treballadores a la direcció de l'empresa per part d'organitzacions, entitats, seccions sindicals, comitès, associacions, etc. Reproduïm la fulla repartida per LI entre els i les companyes de la fàbrica a finals de gener, que encara és vigent.

LA READMISSIÓ ES POT GUANYAR

Als treballadors/es de DAMM-EI Prat:

La lluita per la readmissió va a complir tres mesos. En aquest temps, els treballadors de DAMM han donat suport a la lluita de forma creixent i exemplar amb una alta participació en les mobilitzacions i aturs parcials proposats. Però tres mesos són molt temps i una lluita que es dilata en el temps suposa un desgast cada vegada major. L'empresa es manté ferma en la seva posició perquè és conscient d'això: aguanta perquè pensa que així la unitat aconseguida es vindrà baix. I no es limita a esperar: ja van 7 expedients a companys delegats, s'ha contractat personal per ETT i ha prohibit sortir a prendre l'entrepà amb el company acomiadat. L'acomiadament de Miguel és el primer lliurament dels que vindran. Els expedients també.

Ja hi ha companys que es pregunten si la lluita serveix per res. I això enforteix a patronal. Per això ja ha arribat el moment que la lluita passi a la següent fase, que es concreti la proposta de vaga que molts companys estan

(segueix a pàg. 13)

Reflexions a propòsit de les mobilitzacions a Gran Bretanya per a la contractació de treballadors/es britànics/ques

1. La UE contra els convenis col·lectius

La Constitució Europea va morir pel rebuig popular expressat en els referèndums de França i Holanda, però en poc temps la UE es va dotar del mateix text simplificat: el 13 de desembre de 2007 els caps de Govern de la UE aprovaven el Tractat de Lisboa. Aquesta vegada sense consultes populars (visca la democràcia europea!) per impedir un nou desastre, menys a Irlanda, obligada a fer referèndum per signar-lo. I el poble irlandès va tornar a votar No el juny de 2008, deixant aparentment en via morta el Tractat. Però no importa, la gran burgesia europea a la qual serveixen els governs va exigir-ne l'aplicació, perquè en el Tractat es concentra l'ofensiva burgesa contra els drets que en més de dos segles de lluita obrera s'havien aconseguit.

Un dels atacs més directes és al dret de vaga i negociació col·lectiva, una pedra angular de l'acció sindical i un antídoto contra les pressions permanents de la patronal sobre cada treballador/a per provocar la competència entre els i les treballadors i empitjorar les seves condicions laborals.

Els drets consagrats a la Carta de Niça són paper mullat davant dels articles del Tractat de Lisboa, que reconeixen la «llibertat d'establiment d'empreses (art. 43 al 48 del Tractat), i es prohibeixen

«les restriccions a la llibertat d'establiment» d'empreses d'un Estat membre en el territori d'un altre Estat membre. Òbviament, en la mesura que cada Estat té les seves pròpies lleis laborals i els seus convenis col·lectius, el conflicte d'interessos estava servit. En almenys tres casos s'ha demostrat que els drets de vaga i negociació col·lectiva són paper mullat.

L'11 de desembre del 2007 el Tribunal de Justícia Europeu (TJCE) va dictar la sentència del cas C/438/03 Viking Line. Aquesta empresa finlandesa cobria amb transbordadors el trajecte Hèlsinki-Tallin (Estònia) i estava sotmesa als convenis del país, fins que va decidir canviar el pavelló dels seus bucs a Estònia per reduir costos salarials quan aquest país va ingressar a la UE. Els i les treballadores del sindicat finlandès van anar a la vaga i la Federació Internacional del

Transport va fer una crida a boicotejar la companyia als ports europeus. La companyia va retrocedir però va dur el cas al TJCE, que li va donar la raó perquè la vaga i el boicot –encara que fossin legals– atemptaven contra el lliure moviment de les empreses.

Una setmana després el TJCE va fallar el caso Laval. Es tractava d'una empresa de construcció letona que va signar un acord amb una de sueca per construir una escola, desplaçant 35 treballadors letons. Davant de la negativa de l'empresa a respectar els convenis de construcció suecs, els sindicats van declarar conflicte col·lectiu. El TJCE va resoldre a favor de l'empresa.

Pocs mesos després arribava el cas Ruffert. Aquesta empresa alemanya es va adjudicar un contracte públic i va subcontractar una firma polonesa que va començar la construcció amb treballadors i sous polonesos. El contracte d'adjudicació del Länder de la Baixa Saxònia a Ruffert contenia una clàusula de salvaguarda laboral per la qual l'empresa adjudicatària havia d'aplicar els convenis alemanys. Els sindicats van exigir que s'apliqués la clàusula, però el TJCE va resoldre que la clàusula havia de quedar sense efecte perquè anava contra la llibertat de moviment empresarial, i va resoldre a favor de Ruffert.

Les tres sentències se sustenten en el Tractat de Lisboa i en la

(Acomiadament Damm. Ve de pàg. 12)

plantejant i demanant al comitè des de fa temps. No es pot, ara, pensar com l'empresa, sobrevalorant la baixa producció del període i que una vaga tindrà poc vaga: **la vaga és una mostra de la força dels treballadors que sempre fa retrocedir a l'empresa.** Una vaga ben organitzada i amb suport extern, d'altres comitès, organitzacions, sindicats, associacions... Una vaga

que pari els plans de la patronal de tenir una plantilla domesticada i servil. Una vaga que també sigui un exemple per a d'altres treballadors en els difícils temps de crisi que ens toca enfrontar a tots, començant per defensar tots els llocs de treball.

La readmissió es pot guanyar. Els companys del comitè tenen la responsabilitat de continuar el camí que la immensa majoria dels treballadors de DAMM-El Prat han

seguit fins a ara.

El que està en joc és el futur de tots els treballadors/es de DAMM.

PER LA READMISION I LA RETIRADA DELS EXPEDIENTS VISCA LA LLUITA DELS TREBALLADORS/ES DE DAMM-EL PRAT

*27 de gener de 2009
Lluita Internacionalista*

directiva que els va precedir: 96/71/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 16 de desembre de 1996, «sobre el desplaçament de treballadors efectuat en el marc d'una prestació de serveis». Van en el mateix sentit de la directiva Bolkestein, que després va ser modificada. Són un míssil a la línia de flotació de la negociació col·lectiva i dels sindicats i una crida a l'anomenat dúmping laboral, l'enfrontament entre treballadors/es.

S'ha d'encarar el problema en termes d'unitat entre treballadors/es, plantejant la unitat entre autòctons/es i immigrants/des (amb o sense papers), per les mateixes condicions laborals, i la unitat entre fixos/es i precaris/àries i contra les dobles escales. No estem contra la contractació de treballadors/es en altres països, estem perquè tots/es tinguin igualtat de drets: un mateix conveni col·lectiu.

1) Per la derogació del Tractat de Lisboa i la legislació europea que anteposa la llibertat de moviment de les empreses als drets laborals dels i les treballadores.

2) Per la derogació de les lleis d'estrangeria que pretenen lliurar a la patronal mà d'obra semiesclava.

3) Però s'ha d'abordar el problema de fons: un mateix mercat ha de tenir un mateix conveni.

Cal lluitar per unificar les lluites dels i les treballadores europees per exigir convenis europeus de branca.

2. Este no es el camino.

A finals de gener van començar les mobilitzacions a Linsey, el lloc on la petrolera Total havia subscrit un contracte per ampliar una refineria construint una planta de desulfurització a l'empresa italiana IREM, que va contractar 500 treballadors/es italians/es i portuguesos/es, que anaven arribant per realitzar el projecte. Els mil treballadors/es de la refineria van començar la vaga, amb mobilitzacions de protesta perquè no es contractava mà d'obra de la zona.

El debat inicial es va centrar en una directiva de la UE de 1996 –que es va incorporar a la legislació britànica el 1999– que permet aplicar a un grup de treballadors/es comunitaris/àries, subcontratats/des per una empresa de serveis i desplaçats/des a un altre país per fer una tasca específica, les condicions laborals del país d'origen (vegeu el requadre annex), sempre que es cobreixin els mínims exigits al país de destí, és a dir, que superin el salari mínim interprofessional, encara que quedin molt per sota dels convenis locals. Però en lloc de buscar la unitat de tots els i les treballadores britàniques, portugueses i italianes perquè s'apliqués el conveni laboral, la demanda central va girar al voltant

de l'exigència «Ocupació britànica per a treballadors/es britànics/ques», reproduint les paraules popularitzades per l'actual primer ministre laborista Gordon Brown en la campanya electoral de juny de 2007. Així ho explicava un comunicat de la GMB que representa uns 600.000 treballadors/es: «Tal com s'interpreta la llei ara, és possible que companyies estrangeres rebutgin emprar nacionals britànics en projectes executats al Regne Unit».

Pocs dies després de la protesta

i la vaga s'havien estès en centres del sector energètic de 20 localitats: a les centrals nuclears de Sellafields i Heysham (Anglaterra), a les refineries de Lindsay i Grangemouth (Escòcia) i a les centrals elèctriques de Longannet, Warrington, Staythorpe i Langage (Anglaterra). Després de diverses setmanes de mobilitzacions, el 5 de febrer es va votar posar fi a la vaga després del compromís de Total de crear 102 llocs de treball més «per a britànics/ques».

La patronal i el Govern formalment s'han mostrat contrariats per la vaga pel seu possible sentit xenòfob, però és pur cinismes: la demanda que genera la xenofòbia va ser un compromís electoral de Gordon Brown. El Govern i el partit laborista són qui va impulsar la xenofòbia, sota un discurs «nacionalista» que podia haver sortit perfectament de Le Pen i el seu Front Nacional. Són el Govern i la patronal qui decideixen retallades de plantilles i augmentos de l'atur, cosa que desespera amplis sectors obrers. Són el Govern i la patronal qui duu la segregació i el racisme, incitant a la divisió i al xoc entre treballadors/es, ja sigui per la feina o pels subsidis.

Aquesta ha estat sempre la política de la burgesia, el problema és quan qualla entre els i les treballadores per la política de les organitzacions sindicals. Els mateixos sindicats que no planten cara als plans patronals i del Govern que generen la precarietat i l'atur, vénen a culpar altres treballadors/es que estan en la posició més feble, la falta de treball. Mentre els i les treballadores discuteixen qui té més dret a la feina, els patrons es freguen les mans i apliquen les seves mesures d'ajustament. El verí de la divisió en la classe obrera és el que permet que el feixisme germi. Les divisions de la classe obrera que avui es produeixen per origen, hi són també entre precaris i fixos, per edats davant dels expedients de regulació, entre treballadors/es de diferents països d'una multinacional per qui es queda una producció i qui tanca i, no fa tant, es va produir per l'arribada al mercat laboral de les dones. Els pretextos de la divisió poden ser molts i la burgesia sempre els agita perquè hi surt guanyant. La lluita de la classe obrera ha d'unir-nos si de debò volem afrontar la crisi i les seves terribles conseqüències per als i les treballadores. **O ens salvem tots i totes o no se salvarà ningú.**

BRITISH JOBS FOR BRITISH WORKERS

- * NO to migrant workers
- * NO to factory closures
- * NO to sending British jobs abroad
- ✓ YES to putting British workers first!

Ocupació britànica per a treballadors britànics. No als treballadors immigrants. No als tancaments de fàbriques. No a enviar treball britànic a l'estranger. Sí a posar els treballadors britànics primer!

Cristina Mas

França: Després del 29 de gener...

Govern i buròcrates contra les cordes

Dos milions i mig de manifestants, 195 manifestacions arreu del país. Treballadors/es tant del sector privat com del públic, aturats/des, jubilats/des, estudiants universitaris/àries, estudiants de secundària i, en algunes, també pagesos/es, totes les generacions unides, amb blocs unitaris d'empreses, hospitals o escoles en vaga; una mobilització que sobrepassa les de finals de 2007 en defensa del règim especial de pensions. Una mobilització que, altre cop, s'assembla a les de 2006 contra la CPE i la CNE. Això és el que va passar el 29 de gener. Buròcrates sindicals i governants estan contra la paret, afrontant una mobilització que ara es pot ampliar.

El desembre de 2008 empesos per una base cada vegada més descontenta i que rebutja cada vegada més conscientment pagar la crisi dels capitalistes, els i les dirigents del conjunt de les confederacions sindicals van decidir fer una crida conjunta a una jornada d'acció nacional i interprofessional, sobre els salaris i l'ocupació.

El crit s'ha fet sentir més del que els buròcrates haguessin volgut. En el període que va precedir el 29, les crides convergents i àmpliament unitàries es van multiplicar en nombroses branques professionals, inclosos –aquest detall és un signe dels temps– els i les empleades de la societat de borsa NYSE-Euronext...

Des del 20 de gener, convocada per un «col·lectiu contra l'explotació excessiva» que agrupa més de 50 associacions, partits i sindicats, els i les treballadores de Guadeloupe estan en vaga general, i 5000 persones van manifestar-se pels carrers de Pointe-à-Pitre.

Des del dilluns 26, en algunes universitats, els i les professores-investigadores van decidir la vaga in-

definida contra la privatització de l'ensenyament superior i de la investigació.

El 29 de gener ha estat efectivament una jornada de mobilització pels salaris, per les pensions de jubilació, per l'ocupació, per la indemnització dels i les desocupades, però també pel dret a l'habitatge, per la regulació dels i les sense papers, contra la privatització de l'educació pública, dels correus, de la xarxa de ferrocarrils, etc.. contra la feina mal feta als hospitals públics i la privatització de la sanitat, contra el desmantellament dels organismes públics, com l'INSEE (estadística) o la DGCCRF (competència i repressió dels frauds), contra la criminalització dels i les malaltes psiquiàtrics.

El 29 de gener ha estat una jornada de mobilització contra la criminalització de l'acció sindical i política, contra el control del poder sobre la premsa escrita i audiovisual, contra la mà de ferro que trasllada les i els prefectes, funcionaris/àries de policia i magistrats/de insuficientment obsequiosos amb el president de la República i els seus amics personals, contra l'aliança de l'arbitrarietat governamental i les cabrioles de saltimbanquis de fira, una aliança simbolitzada pel trio Sarkozy-Dati-Lefebvre. Una jornada de mobilitzacions contra un govern a les ordres dels patrons de la CAC40 i les altes finances, contra els costums d'una cort en què la millor manera de créixer és inclinar-se.

En una frase, el 29 de gener hi ha hagut una mobilització, encara limitada, contra la política del govern, que obre la porta a la vaga general i restringeix brutalment el marge de maniobra de les direccions sindicals i –és clar– del govern. Certs comentaristes temeraris fins i tot s'han arriscat a parlar del 29 com d'una jornada de vaga general.

En resum els dirigents sindicals han precisat implícitament que no s'ha tractat, si més no als seus ulls,

d'una vaga política: «*que els partits d'esquerra i altres partits donin suport a les manifestacions és una bona cosa, però la manifestació d'avui és sindical i la seva sortida és sindical, és a dir, que volem respostes immediates del govern, de les organitzacions patronals i dels patrons a les nostres reivindicacions de la declaració conjunta*» (Maryse Dumas, secretària confederal de la CGT, vídeo CGT de la manifestació de París).

Certament, la presència del PS, la LCR, LO, el PCF o la PdG forma part de la campanya electoral cap a les europees, però l'amplitud de la mobilització trastorna tots els càlculs electoralistes: és en el terreny de la lluita de classes que es jugarà l'acte següent. B. Thibault, secretari general de la CGT, no s'enganya i llança un avís urgent al govern: «cal que el govern analitzi què ha passat avui i no reaccioni en calent, a partir d'una primera impressió (...) La situació no és la mateixa aquesta setmana que la que hi havia fa vuit dies».

En efecte, la situació no és més la mateixa. «En endavant, quan hi hagi una vaga, ningú no se n'adonarà», aquest és N.Sarkozy el 5 de juliol 2008 al CN de la UMP. El 29 de gener de 2009, per primera vegada després de molt de temps, N. Sarkozy ha desaparegut de les pantalles de la televisió. El dijous 5 de febrer haurà de tornar-hi per dir com proposa respondre a la mobilització del 29. Les direccions sindicals, reunides el 2 de febrer, han decidit esperar i tornar-se a reunir el 9 de febrer.

Mentrestant, en el moment que nosaltres escrivim aquestes línies (dimecres 4 de febrer), el primer ministre ha presentat a Lió, el dia 2, el detall del pla de «nou impuls per a l'atac» del seu govern. La principal de les contrareformes es manté, tal com esperen els capitalistes. Pot ser d'una altra manera? No.

En efecte, el càlcul de l'imperialisme francès és el següent. Raons independents de la voluntat de la burgesia –l'efecte de dos dècades de lluites obreres i, per tant, el «retard» en l'aplicació de les contrareformes– han fet que aquest país hagi entrat en la crisi amb pèrdues en les condicions laborals menys importants que en els països en què ja s'ha aplicat el calendari ultraliberal (Islàndia, Irlanda, Regne Unit).

La burgesia, el govern al seu servei, vol aprofitar aquest «avantatge competencial» per imposar a la classe obrera tota una agenda de contrareformes a marxes forçades, recolzant-se en l'onada de xoc actual. D'aquesta manera ells pensen sortir de la crisi en una posició de força d'igual a igual amb les altres potències imperialistes, amb uns costos salarials més reduïts, amb l'exportació a l'alça i les importacions en descens.

Però això és apuntar molt alt. Abans de res perquè, tot seguit a la recessió, l'espiral de depressió amenaça d'ençar-se, cosa que tornarà a posar sobre la taula tots els bons projectes de Sarkozy i els seus comanditaris. Després, perquè el 29 de gener ha marcat una nova agudització de la lluita de classes, una nova sortida que s'expressa en dos elements polítics de primer ordre.

En primer lloc, a Guadeloupe, després de 15 dies de vaga general, el moviment s'ha reforçat i unes 65.000 persones van sortir al carrer el 30 de gener (el 15% de la població), i tenen el govern en escac tot i les temptatives del ministre Jégo per dividir els i les guadeloupenques i aïllar-les. Després, a París, el 2 de febrer, l'assemblea general dels i les professors-investigadores de la facultat de la Sorbona de París ha llançat una crida a una vaga indefinida i a constituir un comitè de vaga.

En fi, hi ha la possibilitat d'una convergència entre la classe obrera i la joventut, com el 2006, però a un nivell molt superior: en una vaga general.

Els i les treballadores de Guadeloupe i els i les professors-investigadores mostren el camí de la vaga general per doblegar el govern.

Groupe Socialiste Internationaliste (GSI), secció francesa de la Liga Internacional de Trabajadores – Cuarta Internacional.

Al tancament de l'edició: Absolució de David de La Fornal!... ... y noves acusacions

A quarts de tres de la matinada del 6 de gener es va detenir en David, de l'Associació Cultural La Fornal de Vilafranca del Penedès, amb un desplegament policial desproporcionat quan sortia de la feina.

La detenció i l'execució de l'ingrés a la presó es basen en una ordre de cerca i crida dictada el mes de maig de 2008, que no havia estat notificada, per una sentència condemnatòria relativa a la manifestació antifeixista del 12 d'octubre de 1998. Malgrat que la seva pròpia legislació estableix que no es pot ingressar a la presó amb una pena inferior a dos anys, han rescatat uns antecedents, ja cancel·lats, per insubmissió per tal de poder segrestar en David de La Fornal. Han passat deu anys des d'aquells fets del 12 d'octubre del 98. Deu anys en els quals en David ha seguit treballant en diferents àmbits polítics i socials de Vilafranca, on la seva militància és àmpliament coneguda perquè és una de les persones que regenta la seva social de l'Associació Cultural La Fornal. La seva activa militància es remunta a abans, a la lluita contra el Servicio Militar Obligatorio, en què participà prenent compromís en l'opció per la insubmissió, fet pel qual va ser condemnat.

Són aquests anys de lluita i compromís els que han situat en David en la lògica de la persecució política i els que expliquen la llista d'aberracions que ara ha d'afrontar: considerar com a antecedents penals la seva condemna per insubmissió, un delictes abolit del Codi Penal; empresonar-lo per fets del 1998, ja jutjats, que suposaren una condemna inferior a 2 anys; i voler enviar-lo a la presó per la poca creïble incapacitat policial per localitzar-lo. Ningú no li havia notificat l'ordre de cerca i crida emesa oficialment fa mesos, tot i que en David estava cada dia al seu lloc de treball, amb una activitat ben pública.

Més de 75 entitats ja han signat el manifest de suport a en David i s'han organitzat diverses mobilitzacions de protesta. Des de LI ens solidaritzem amb el company i davant les noves acusacions per la manifestació realitzada el dia de reflexió de les anteriors europees, us demanem de sumar-vos a la lluita contra la repressió. Més info a <http://davidvilafranca.blogspot.com>

Des de Gaza: condemnant unitat palestina,

Manifest de

La Unió Independent de Comitès de Treballadors/es Palestins/es de Gaza ens ha enviat aquesta crida d'un conjunt d'organitzacions sindicals de la franja. Des de Lluita Internacionalista convidem totes les organitzacions de treballadors/es i d'esquerra de l'Estat Espanyol a afegir-se a una campanya per exigir la fi de l'embargament sobre Gaza, la ruptura de relacions polítiques i comercials amb Israel i el judici per crims de guerra contra els responsables de la massacre del gener. A la crida hi ha un tema polèmic com és la demanda d'un Govern d'Unitat Nacional palestí. És possible estar en el mateix govern amb Abu Mazen? És reformable el marc de l'Autoritat Nacional palestina, filla dels acords d'Oslo, per fer una unitat efectiva de la resistència palestina? Són temes molt importants en el debat i als quals dedicarem un espai en el pròxim número de LI.

Després del cessament temporal de l'agressió israeliana que ha durat 22 dies contra la franja de Gaza, el balanç és la mort de 1350 palestins/es, 5550 ferits/des (un 82% de civils), la destrucció total o parcial de desenes de milers de cases, centres civils, industrials, econòmics, llocs de culte i milers d'hectàrees de terres de cultius. El resultat ha fet de la franja de Gaza una zona de desastre, on milers de famílies han perdut les llars i vides socials, econòmiques i humanes, amb un sofriment que se suma al que han causat anys de bloqueig, atur i pobresa.

A iniciativa de la Unió Independent de Comitès Obrers Palestins s'han reunit les següents organitzacions de treballadors/es: la Unió General de Treballadors Palestins, el Sindicat de

l'agressió israeliana, exigint el judici a Israel, i fent una crida a la

de sindicats i associacions treballadors/es palestins/es

agricultors, sanitaris, funcionaris municipals i periodistes.

També agraïm a les forces amigues de tot el món que s'hagin manifestat i condemnat l'atac israelià i els demanem que continuïn les accions fins que pari l'agressió i s'aixequi l'embargament criminal contra el nostre poble.

- Unió General de Sindicats Palestins
- Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins
- Sindicat de serveis generals i comerç
- Sindicat de petroquímica i gas
- Sindicat d'agricultura i pesca
- Sindicat de metal·lúrgia i electricitat
- Sindicat de treballadors sanitaris
- Centre de democràcia i drets de treballadors

Treballadors de l'Àrea de Sanitat i el Sindicat de Petroquímica. A la trobada es va acordar:

i neteja ètnica que ha perpetrat.

1. Condemnar l'agressió israeliana contra la franja de Gaza i fer una crida al món i les seves forces actives, institucions civils i sindicats a desemmascarar Israel per l'agressió.
2. Convidar totes les forces de pau del món a dur als responsables de l'ocupació davant la justícia com a criminals de guerra, per l'assassinat de civils a la franja de Gaza i els atacs a escoles, ambulàncies, hospitals, utilitzant armament prohibit com el fòsfor blanc i gasos verinosos contra civils.
3. Dirigir-se a l'Organització Internacional de Treballadors i als sindicats d'arreu del món perquè trenquin tot tipus de relacions i boicotegin el sindicat israelià Histadrut
4. Demanar a totes les nacions i organitzacions civils, sindicats i forces d'alliberament i de pau del món que boicotegin Israel, la venda dels seus productes i el comerç, per totes les massacres, extermini,

5. Fer una crida a tots els sindicats i institucions perquè visitin la franja de Gaza per veure la dimensió de la destrucció i el sofriment que l'atac ha causat, i que considerin Gaza una zona de desastre que necessita suport polític, econòmic i humà.
6. Agrair als governs de Veneçuela i Bolívia l'expulsió dels ambaixadors israelians dels seus països i demanar als països del món que facin el mateix, especialment els països àrabs.
7. Demanar a les forces polítiques palestines, per la sang vessada, que s'uneixin, i que entenguin que el diàleg és l'única forma per a establir un govern d'unitat nacional.
8. Fer una crida als polítics de Gaza i Cisjordània a unificar les forces en la reconstrucció i l'ajuda per Gaza i crear un comitè nacional independent, amb tots els partits, institucions i sindicats.

Com a treballadors els nostres cors estan amb els nostres màrtirs, ferits i la gent que ha sofert durant l'atac especialment els treballadors,

Boicot dels estibadors sud-africans a Israel

Els treballadors de la Unió Sud-africana de Treballadors del Transport i Afins (SATAWU) del port de Durban es van negar el 5 de febrer passat a descarregar el Johanna Russ, un vaixell que transportava mercaderies d'Israel a Sud-àfrica. Aquesta acció reflecteix el compromís dels i les treballadores sud-africanes de negar-se a recolzar l'opressió i l'explotació arreu del món. L'any passat els treballadors portuaris de Durban s'havien negat a descarregar un enviament d'armes que havia arribat de la Xina amb destinació a Zimbabwe. Ara, diu el secretari ge-

(segueix a pàg. 18)

Entrevista a Fayed Badawi, membre del Front Popular per l'Alliberament de Palestina (FPLP)

«Demaneu la dissolució de l'Autoritat Nacional Palestina»

Fayed Badawi, representant del FPAP, la principal força de l'esquerra palestina, a l'Estat Espanyol, explica en aquesta entrevista les posicions de l'organització sobre la situació actual als territoris ocupats.

Lluita Internacionalista- Com veieu la situació a Palestina després de l'ofensiva israeliana sobre Gaza?

Fayed Badawi- Tot i el bloqueig, de la fam, del tancament de fronteres, de tenir Gaza com el major camp de concentració de la història... malgrat aquesta barbàrie, aquesta massacre... malgrat tot no podran amb la lluita del poble palestí. Poden destruir tot el que es mou i les nostres cases, els arbres, les

escoles, els hospitals, però hi ha una cosa amb què no poden acabar: l'esperit de lluita que té el meu poble. Exercirem totes les formes de resistència per aconseguir els nostres drets nacionals.

LI.- Ara es parla d'un procés de pau.

FB.- Tots els plantejaments de pau que no parteixin del reconeixement dels drets nacionals del poble palestí parteixen d'un plantejament erroni i fals. Fins i tot Noam Chomsky adverteix que parlar de procés de pau fa molta por, perquè seguiran robant drets al poble palestí i fent la vida molt més difícil als Territoris Ocupats. El problema no és religiós, sinó d'interessos polítics i econòmics. Si

acceptem que existeix un poble jueu, amb les seves aspiracions nacionals, hauríem de parlar també d'un poble cristià o d'un poble musulmà. Quina pàtria tenen el cristianisme o l'Islam? S'ha d'entendre què és Israel. Des del Front Popular afirmem que l'estat sionista és un estat il·legal, perquè no permet, per exemple, el dret al retorn dels refugiats com preveu el dret internacional. També és un estat feixista. Perquè funcioni aquest estat, el sionisme força la immigració de jueus russos, argentins, francesos, polonesos, lituans, espanyols... Mai no reconeixem aquest estat. Sabem que és la base de l'imperialisme a la zona, una herència del colonialisme europeu, que va recolzar la creació de l'estat sionista.

LI.- L'Autoritat Nacional Palestina s'ha convertit en un instrument de l'ocupació. Quina sortida plantegeu?

FB.- Afirmem que l'Organització per l'Alliberament de Palestina (OAP) és l'únic i legítim representant del poble palestí. Els règims reaccionaris àrabs volen que desaparegui, perquè és el marc general que engloba totes les forces palestines. És la unitat nacional del poble palestí a l'interior i a l'exterior. A Oslo hi havia una trampa que es va anomenar Autoritat Nacional Palestina. Després de la sortida de l'OAP de Beirut va començar a sorgir una resistència popular als territoris ocupats, amb molt de pes de la joventut. Després va esclatar la primera Intifada, la Intifada de les pedres. Una pedra no pot fer caure un tanc, però simbolitza l'esperit de lluita i la reclamació dels nostres drets. Aquesta Intifada va tenir més força que tots els governs àrabs junts. També va demostrar que els infants estaven més preparats que la direcció política de l'exterior. L'avantguarda anava per davant de la direcció. I això va ser un perill per

(Boicot estibadors. Ve de pàg. 17)

neral de la SATAWU Randall Howard, els membres del sindicat es comprometen a no descarregar les mercaderies israelianes. És part d'una orgullosa història de resistència dels i les treballadors contra l'apartheid. El 1963 treballadors portuaris danesos es

van negar a descarregar un vaixell amb mercaderies sud-africanes. Quan el vaixell va atracar a Suècia, els treballadors suecs van seguir l'exemple. Treballadors portuaris de Liverpool i, més tard, de la Badia de San Francisco també es van negar a descarregar les mercaderies sud-africanes. La Unió

Marítima d'Àustràlia a Austràlia Occidental també ha fet una crida per establir al boicot dels vaixells israelians. Aquest és el camí per a un boicot efectiu a Israel: una acció col·lectiva dels i les treballadores té molta més força que les meres crides a rebutjar el consum de confosos llistats de productes.

a Israel. Van començar les conspiracions: a Madrid, a Oslo. Des del FPAP vam dir que Oslo era una trampa, una conspiració per acabar amb els drets nacionals palestins. Què ens donaven a Oslo? Un estat palestí, però inviable. Un estat sense fronteres, a l'interior del qual el nombre de colons es va duplicar fins arribar als 500.000, on es van instal·lar gairebé set-cents controls militars israelians. I ens van crear una Autoritat Nacional Palestina, que no és cap altra cosa que un instrument per acabar amb la direcció política de l'interior. L'ANP només representa una part del poble palestí, la gent de Gaza i Cisjordània, segons Oslo. Aquí ja ens robaven representació. I per què volem nosaltres 26 ministres? Si no funciona cap ministeri funcional! O tenir un Dahlan, que porta un vestit més car que la roba de tota una família? Perquè els milions que arribaven a la dreta palestina eren per a la corrupció. L'únic cosa que funciona molt bé dins de Cisjordània és el ministeri de l'Interior: repressió policial a l'estil dels governs àrabs. Ara la policia d'Abu-Mazen i la seva classe ha reprimat les manifestacions contra els atacs a Gaza i ha empresonat els i les nostres companyes. La policia palestina mai no s'ha enfrontat a l'ocupant, al revés: li ha obert camí dins de Cisjordània. Qui va detenir el camarada Ahmed Saadat, que és un revolucionari i un orgull per al meu poble? Qui el va lliurar als sionistes? Aquesta policia. No podem permetre que segueixin treballant per als seus interessos. Des del FPAP demanem la dissolució de l'Autoritat Nacional Palestina.

LI.- Què opineu de la política del Govern espanyol?

FB.- El 2006, després de l'agressió israeliana al Líban, l'ONU va enviar tropes per defensar la frontera nord d'Israel. Jo mateix vaig parlar personalment amb Gaspar Llamazares, li vaig dir que estaven enviant tropes d'ocupació. Em va respondre que ho feien per protegir-nos. «És que no sabeu què us convé», em va deixar anar.

LI.- Seguiu estant a la llista negra de la UE.

FB.- Sí, la UE posa les organitzacions palestines en la seva llista d'organitzacions terroristes. Moratinos ens diu que sap que no som terroristes, però que hem de renunciar a la resistència. La UE també participa en el bloqueig i, després de l'atac, la seva única solució és enviar vaixells de guerra britànics, alemanys i francesos. Cada dia s'impliquen més en el bloqueig. I segueixen venent armes a Israel. També el govern Zapatero.

Veneçuela: en l'ocupació d'una planta per defensar els llocs de treball dels/les subcontractats/des...

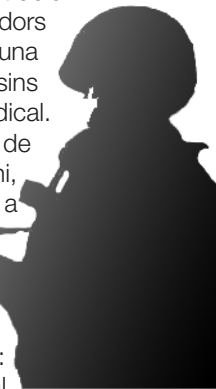
Assassinats 2 treballadors de Mitsubishi

Des del 22 de gener passat, els i les treballadores d'MMC (Mitsubishi) mantenen ocupada la planta de muntatge de Barcelona (Anzoátegui, Veneçuela) en solidaritat amb els i les treballadors subcontractats d'Induservis, que havien de ser acomiadades per decisió d'MMC. En una assemblea en què van participar 893 treballadors/es es va decidir ocupar la planta, fer vaga i utilitzar el fons pro-vaga en solidaritat amb els/les treballadors/es d'Induservis, amb el vot afirmatiu de 863 treballadors/es, entre ells els que fan les mateixes feines que els d'Induservis amb contracte directe de Mitsubishi. El dia 29, per ordre de la judicatura, la policia va intentar desallotjar-los/es, utilitzant armes de foc i bombes de gas, fent dos morts i diversos treballadors/es ferits/des, alguns de bala. Des d'aleshores s'han multiplicat les accions de repulsa a la repressió i de suport a les demandes dels i les treballadores d'MMC, així com una convocatòria d'aturada nacional al sector automotriu. Reproduïm a continuació extractes d'un article publicat pel corrent Classista Unitària Revolucionària i Autònoma (CCURA) del Petroli, de la UNT de Veneçuela.

L'ocupació obrera de Mitsubishi a la zona industrial de Barcelona continua. Més enllà de l'immens dolor per l'assassinat de dos companys treballadors, la lluita per la reincorporació dels 135 subcontractats de l'empresa Induservis segueix. Dimarts passat una gran mobilització obrera va recórrer els carrers més centrals de la capital d'Anzoátegui, al crit de justícia per Pedro Suárez i Javier Marcano, que van ser massacrats per efectius de Polianzoátegui. Avui hi ha prevista una aturada nacional de totes les empreses del sector automotriu, ahir s'esperava que s'anunciés des de la seu d'UNTSCA a València.

En aquest context hem parlat amb José Bodas, secretari general de Fedepetrol-Anzoátegui, membre de CCURA-Petroli i dirigent de la Unitat Socialista d'Esquerra (USI), que ha participat activament en totes les accions de mobilització pel càstig als responsables intel·lectuals i materials del crim dels treballadors de Mitsubishi. «La marxa de dimarts passat que, per cert, ningú no va rebre ni a la seu del govern ni als tribunals, va ser una contundent demostració d'unitat i disciplina obrera, en suport a la lluita justa dels treballadors de Mitsubishi. Avui dijous continua la jornada de lluita, amb una aturada nacional del sector automotriu, pel càstig als assassins de Pedro Suárez i Javier Marcano», va referir el dirigent sindical.

(...) El president de la República es va pronunciar el 30 de gener, davant dels assassinats dels treballadors de Mitsubishi, dient que aquest fet era un cop «molt dur al cor» i, a continuació, va qüestionar l'actuació dels jutges i va denunciar les «màfies policials» que encara hi hauria als cossos policials. I no va perdre l'oportunitat de responsabilitzar dels fets de violència l'oposició. Per altra banda, a la mateixa declaració, va dir, i citem textualment, : «i als treballadors els hem de fer una crida, també, al judici, al

bon judici. Aquí a Guayana, una vegada es va prendre una empresa, va durar temps, i tenien armes de foc. Per què han de tenir armes de foc uns treballadors si van a protestar i fer-se presents i van arribar a amenaçar el ministre amb segrestar-lo, per fi es va arreglar el problema. En el fons els treballadors tenien raó, però tenir una escopeta, uns revòlvers, els treu la raó perquè passen a ser delinqüents, estan fora de la llei i poden originar una tragèdia. Ve la guàrdia i la policia, els dispersen. No estic dient que aquest hagi estat el cas d'Anzoátegui, no. Va haver-hi trets, no se sap encara on van començar, i van aparèixer dos treballadors morts i això a mi em fa molt de mal, com fa molt de mal qualsevol persona morta».

Consultem l'opinió de Bodas sobre aquestes declaracions del president Chávez. «Realment són decebedores aquestes paraules del president, perquè de forma arbitrària i capritxosa es porta a col·lació un fet esdevingut en altre lloc i en un altre moment, del qual l'opinió pública no té més detalls, i que llança un mantell de dubtes sobre l'actuació dels treballadors de Mitsubishi. Si bé el president diu que el cas d'Anzoátegui seria diferent, no obstant això, diu que no se sap

com van començar els trets i, per tant, obre la velada possibilitat que hagin estat els treballadors els que van començar la violència. Nosaltres li diem al president, amb tota responsabilitat, que per la seva investidura, ha de mesurar ben bé les paraules que pronuncia. I ratifiquem que a Mitsubishi el que hi ha hagut és una massacre de la policia del govern d'Anzoátegui contra pacífics i desarmats treballadors

que simplement defensaven els seus drets contra una transnacional explotadora que viola sistemàticament les lleis del país. Aquesta és la simple realitat, que un govern que s'autoproclama obrerista hauria de considerar.»

José Bodas va concloure plantejant la necessitat de continuar la mobilització per l'esclarament to-

tal de l'assassinat dels treballadors de Mitsubishi i, igualment, va fer esment de la importància de fer avui una vaga contundent del sector automotriu. Així mateix, va exigir el càstig als responsables materials i intel·lectuals del crim, i que aquest ha de recaure no només en els agents que van accionar les armes, sinó també en el cap de Polianzoátegui. I va demanar la destitució del secretari de Govern,

que hauria responsabilitzat els treballadors de les accions de violència. Així mateix va plantejar que el Consell Legislatiu ha d'obrir una investigació al governador Tarek William per responsabilitat administrativa en els fets, i va fer una crida al govern nacional a ordenar a la transnacional japonesa la reincorporació dels 135 treballadors d'Induservi i la seva absorció com a treballadors fixos, això com pas previ a la conformació de la Comissió d'Alt Nivell,

constituïda per donar resposta al conflicte a Mitsubishi. Va ratificar, a més, la disposició total de la CCURA i dels treballadors petrolers a seguir solidaritzant-se amb la lluita en aquesta empresa.

CCURA-Petrolí. 05/02/2009.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI